

Ten afscheid.

(Bij het verdwijnen der Schermer molens.)

Er waaide een windje langs 't Hollandsche land,
Bij 't uchtendsche kriecken;
Een zwierige molen, die zwaaide parmant
Z'n wieken.

Die molen, die maalde maar lustigjes weg
Het wassende water.
De kikkers, die kwekten, er roerde 'n eend
Z'n snater.

't Zonnetje zakte en zakte, om straks
In 't westen te zinken;
Toen staakte de molen en stond even nog
Te blinken.

De stormen die kwamen met stuwend geweld
Bij donkere nachte;
De Hollandsche molen, die hield als een held
De wachte.

Bij weer en bij wind bleef die molen ons trouw
En werd ons dus heilig;
We voelden, door vier van z'n armen bewaakt,
Ons veilig.

En nu komt de slooper met sluipenden tred
En moet hij verdwijnen.
Nooit zal meer de zon hem in 't Hollandsche land
Beschijnen.

Hij gaat naar z'n graf, door de menschen vermoord,
In eenzame stilte.
Straks ligt er slechts leegte achter den dijk
En kilte.